

özüylə söhbəti...

- "Ulduz"un tapıntısı "Özüylə söhbət"dəsən. Nədən bu qədər həyəcanlısan?

- Təxəyyülümüzü bir az gücə salsaq, hərəkətlərimizə və fikirlərimizə nəzarət edən, bizi qınayan, tərifləyən, yönləndirən səsi-pıçıltını eşidərik. Əslində bizim "mən"imiz iki hissədən ibarətdir: biri aqlımızı və qavrayışımızı idarə edir, digəri isə fəaliyyət göstərir.

Özüylə söhbət bu iki hissə arasında körpü rolunu oynayır. Psixoloq Ceyms Hardiyə görə, hətta özüylə söhbət zamanı Özünə "Sən" ya "Mən" deyə müraciət etməyin belə fərqi var...

"Sən" deməklə və ya özünü adınla çağırmaqla, gərəkli olan psixoloji distansiyayı yaradırsan ki, bu da bizə özümüzü kənardan görməyə imkan verir. Özünü kənardan görmək – bu, həyəcan doğurmaya bilərmi?

- **Həyat müəllimdir – əvvəl imtahan götürən, sonra dərs verən...**

- Heç şübhəsiz, həyat – nöqtələrin birləşməsindən ibarət düz xətt deyil. Bəlkə də, daha çox fırlanan bir təkərdir həyat. Məlum – çarxın sağlam yürüməsini, fırlanmasını da dişləri saxlar. Mənsub olduğum, qurduğum, yaşatdığım ailəmə tutqunam bu üzdən.

Günay SƏMA ŞİRVAN

Doğrudur, ola bilər,
illərcə alından öpmədiyim
itirdiklərimin
yasını tutmağı dərd etmədim.

İllərcə ömrümü
gərəkli-gərəksiz
hər kəsin qaranlığına
şam etməkdən
özümə yetmədim...

Ola bilər, dərdin əlindən çəkdiqlərimi heç Dərd özü də çəkmədi. Amma məşhur bir inqilabçının tərzilə ifadə etsəm: "Həyatın şərtlərini dəyişdirə biləcək qədər güclü deyiləm, amma şərtlərə boyun əyməyəcək qədər güclüyəm".

Bir də mən Günəşə inanıram. Xatırlasana, o doğduğunda bütün qaranlıqlar aydınlaşır. Zərrədə Günəş var, dostum.

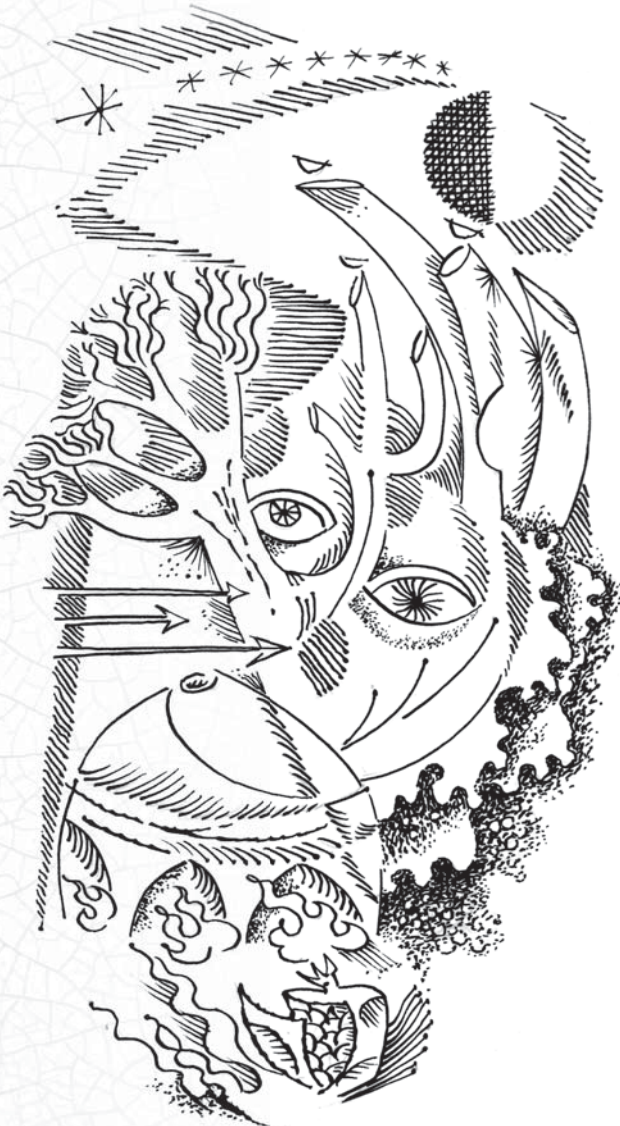
— **Min ilin qəribiyəm,
Yaşım yadıma gəlmir–deyirsən.**

– Poeziya tək sözlərin musiqili səslənişi deyil, şairin daşıyıcısı olduğu missiyasının dil-ruh mücadiləsi vasitəsi ilə nitqin cazibədar ifadəsidir. Yəni Qəriblik dar mənada Vətəndən uzaqlıqdır. Əslinə baxılırsa, insan bəzən öz

içində də qərib olur. Bu, yaşantıdır, ruhsal haldır. Saf olmayan qızıl atəşdən keçərək əyar tapır. Bu min ilin qəribliyində də bir kədər var – insanı atəş süzɡəcindən keçirib duruldan kədər. Durulmaq, Saflığını qeyb etməmək isə həyata tutunmağın bir yoludur.

- İki ölkə, iki sərhəd, iki şəhər arasındasan...

- Yaxşı ki, Stisilla və Xaribda arasında demədin... Bilirsən ki, kənddə doğulub böyümüş biri kimi, ruhum şəhərlərə heç sığmadı. Bəzən ağır gəldi həтта... Şəhərin başqa qoxusu var... O qoxu üstünə bir hopdumu, alıb aparar ağacla dərdləşdiyin, kol-kosla dilləşdiyin məsumluğunu. Bu üzdən Sözə sığınıb, ruhuma xəyanət etməməyə çalışıram. "Ruh xatirinə bütün bəşəriyyəti qurban vermək lazımdır" – deyir Konfutsi... Hələlik şəhərlər udurur. Nar ağacının kölgəsində mürgüləyən xatirələrimi Şahə qalxan Günəşin təbəssümü oyadır. Çünki:

Səhərləri Günəşlə oyanar
bizim kəndin adamları.
Şəfəqlə boylanar
boz yovşanlı çöllərə.
Sevgi ilə canlanar
susuz torpaqlar.

- Yazarlıq nədir, sorsalar?

- Kiminə görə, yarısı uydurduqların, yarısı yaşadıkların olan bu əlacsız və ilacsız tutqu sonsuzluqdur, bəlkə də... Məncə, yaxşı yazar yaratdıqlarının həm Tanrısı, həm dəmirçisi, həm döyüşçüsüdür. Öz şeiri ilə mübarizə, öz fikirləri üzərində hökmranlıq, öz dediyini əridərək formaya sala bilmək bacarığı yazarın qarşısında ədəbiyyata gedən üfüqləri allandırır.

Bir cırcıramaya gülümsəyən, bir qarışqaya acıyan, könlü bir qağayı ilə qanad çalan adam, hər yaz ağacla tumurcuqlayaraq, hər payız xəzana dönərək, hər qış qar dənəciklərinə çevrilərək mənada ki sonsuzluğu anlamağa, tapmağa addımlar. Yalnız bu zaman gerçəkliyin "tərs proyeksiya" üsulunu da unutmaq olmaz.

- Amma hər şey Yoldan başlar. Həтта sonsuzluğun başlanğıcı da ...

- Uzaq yolların ilk başlanğıcı cığırlardır.

Kimsə yol görəndə, mənim yuxuma cığır lar girərdi – dağ cığır ları. Gah sehlə açılıb, sirlə bağlanan kəmər im olardı, gah yıxılıb-durduğum tale yolu... Hər insanın seçdiyi yol onun taleyi ilə təbiət arasında bənzərliyi dir. Dünya və insan əks qütblərdə ola bilər, amma təbiətlə insan əsla. İdeala çatmaq üçün Təbiətə üz tutmaq, Başlanğıca qayıtmaq, yola çıxmaq lazımdır. Hər şey balaca bir toxumdan başlandığı kimi... Yetərli dir ki, o toxum saf olsun.

— Yəni hər yol bir ümid midir?

- Ümid və işıqla böyüyən bir uşaq yetişkən biri olduğunda belə, onları itirməz. Əksinə, çoxaldar, paylaşar. Həyatın yaralarını sarar. İçimizdəki cocuq susmadıqca bir ev qurar, orada İnsanı yaradar. İnsan isə qəlbində sevgi adlı möhtəşəm musiqi gəzdirən varlıqdır. Bu musiqi susmadıqca ümid də, aldığın yol da qaralmaz.

Hər kəsə qəlbinin musiqisini tapması diləyi ilə...